

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. december 4-én.

Kezdő ének: 303. dicséret 1. verse

Főének: 304. dicséret 1. 6. és 9. verse

Ének prédikáció előtt: 303. dicséret 6. verse

Textus: Filippi levél 4. rész 8. verse: „Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetre méltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe!”

Kedves Testvéreim!

Adventi időszakban talán kicsit jobban elgondolkozunk azon, hogy mi zajlik az életünkben, mint egyébként. Vannak a mindennapjainknak pozitívumai, áldásai, amik ebben a hónapban erősebbé válnak, de ugyanígy kiemelkednek a negatívumok, a hiányosságok is. Akinek szomorú az élete, annak ebben az időszakban még szomorúbbnak látszik, akinek pedig örömteli, az még jobban tud örülni. Természetesen ezért nem mindegy, hogy mi az, amin elgondolkodunk, vagy ahogyan a felolvasott igeszakasz megszólított minket, nem mindegy, hogy mit veszünk figyelembe.

Nem tudom, hogy ki mennyire figyelt a felsorolásra, de ezek közül egy olyan sincsen, amit a negatív oldalra tudnánk tenni. Mindegyik pozitív, sőt kifejezetten lélekerősítő, életjobbító kifejezés. Pál apostol arra hívta fel a Filippi városában élők figyelmét, hogy ezekkel számoljunk. Amikor életünk egyenlegét meghúzzuk, amikor meg akarjuk határozni, hogy mi is az, ami a mienk, amit Istentől megkaptunk, és amit másoknak tovább adhatunk, akkor ne számoljunk semmi mással, csak ezekkel. Ha ugyanis ezt tesszük, akkor velünk lesz a békesség Istene.

Természetesen bennem is felmerült a kérdés, ami most talán többekben is ott van, hogy ezzel nem csapjuk be saját magunkat? Nem önáltatás azt mondani, hogy csak ezekkel a jókkal számolunk? Egyáltalán nem. Ugyanis nem mindegy, hogy milyen összefüggésben gondolkodunk. Nem a saját életünket vizsgáljuk itt meg, nem azt, hogy vannak-e vétkeink, hogy bűnös-e az életünk, hanem azt, hogy miként tudunk helyesen viszonyulni a többi emberhez. Nem önvizsgálatról van itt szó, hanem a többiekkel való kapcsolatról.

Ez a mondat, itt a Filippi levélben azt a mondatot követi, amit áldásként nagyon jól ismerünk. Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni a szívünket és gondolatainkat Krisztus Jézusban. Ennek a megőrzésnek a következtében tudunk úgy viszonyulni másokhoz, ahogyan ez a felsorolás tartalmazza. Mindez pedig nem marad következmények nélkül. Hogyha ezeket tesszük, így érzünk, ezeket vesszük figyelembe, akkor a békesség Istene velünk lesz. Nagyon egyszerűen és röviden azt mondhatom, hogy ennek a hosszú felsorolásnak csak az Istentől jövő békesség környezetében van értelme. Csak az olyan ember lesz képes mindezeket megtartani, megvalósítani, sőt a szavaival, a tetteivel felmutatni, akiben ott van Isten minden értelmet felülhaladó békessége.

Advent erről a békességről szól. Így tartalmazhatja az életünk mindazt, amit itt az apostol felsorolt. Csak a jelzőket egymás mellé téve: ami igaz, tisztességes, igazságos, tiszta, szeretetre méltó, jó hírű, nemes és dicséretes, azt kell figyelembe vennünk. Egy igehirdetésnyi időben nem tudunk mindegyik jelzőn végig menni. Nem fogunk beszélni ma arról, ami igazi és valóságos, ami tisztelestre méltó és magasztos, ami becsületes és emberséges, ami szent és tiszta, ami elismerést és köszönetet mutat. Két egyedi jelzőt vizsgálunk meg csupán részletesebben, ami csak ebben az igeversben fordul elő az Újszövetségben, a „szere-
tetre méltó” és „jó hírű”.

Figyelembe kell tehát vennünk azt, ami szeretetre méltó. Ami az ember számára kedves, vagyis hozzájárul ahhoz, hogy a szeretet megjelenjen bennünk. Azt gondolhatjuk, hogy mindezeket kívül kell keresnünk. Esetleg egy szépen feldíszített udvarban, vagy éppen egy szívet gyönyörködtető ünnepi műsorban. Mindez kedves a számunkra, tehát alkalmas arra, hogy a szeretetet előhívja. Azonban ha ez így lenne, akkor minden ember eljuthatna a szeretetre.

Ráadásul, ami kívül van, sokszor éppen arra alkalmas, hogy elrontsa a szeretetet. Nemrégén beszélgettem valakivel, aki elmesélte, hogyan készült az előszoba szekrényük. Az édesapja felajánlotta, hogy elkészíti nekik, csak találják ki, hogy milyen legyen. Ez a hölgy a férjével és édesapjával leült, hogy megtervezzék a szekrényt. Igen ám, de a tervezés folyamatából óriási feszültség, majd veszekedés lett a házaspár között. Végül az édesapa az asztalra csapva azt mondta, hogy a házasságuk többet ér, mint egy előszoba

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. december 4-én.

szekrény, úgyhogy azt ő fogja megtervezni és elkészíteni. Az előszoba szekrény elkészült és a házasságuk is megmaradt. Bizony ilyen külső dolgok alkalmasak arra, hogy tönkretegyék a szeretetet. Pedig akár egy ilyen tervezés, egy ilyen együttműködés is lehetne a szívünknek kedves, vagyis olyan, ami eljuttat minket a szeretetre.

Nem rajtunk kívül álló helyen kell tehát keresnünk azt, ami szeretetre méltó. Hogyha komolyan vesszük a Szentírás üzenetét, akkor valahol az életünket kell nagyító alá helyezni, hogy észrevegyük és meglássuk benne azt, ami kedves nekünk, és ami eljuttat minket a szeretetre. Tudom, hogy ezzel kapcsolatban is lehetnek aggályaink, hogy az életünk messze nem tökéletes, sok hiba van benne, éppen ezért nem is alkalmas arra, hogy szeressük. Mégis arra tanít minket a Biblia, hogy Isten Lelkével bennünk lehet a szeretet.

Nagyon egyszerűen tehát azt mondhatom, hogy meg kell keresnünk az életünkben azt, amit Isten ajándékként kaptunk és az vezet majd tovább minket Jézusig és vele együtt a szeretetig. Amikor azt észlelem, hogy a Mindenható adott nekem tanulási tehetséget, vagy éppen művészi látást, vagy odafigyelési képességet, akkor ez azt jelenti, hogy Isten értékesnek tartotta az életemet, amit Jézusban szeretettel fogadhatok el. Mindenki, aki ma itt van, fel tud sorolni valamit, amiben az Örökkévaló jósága jelenik meg. Valaki finom süteményeket tud sütni, valaki jó gyakorlati érzéssel találja ki, hogy mit hogyan lehet megoldani. Másnak a gyerekekkel sikerül megtalálni a hangot, míg vannak olyanok, akik megérik a másik fájdalmát és abban segítenek. Az a felismerés vezet el engem a szeretetre, hogy még az én életem is méltó arra, hogy a Mindenható azt megajándékozza Jézus Krisztusban.

Törekednünk kell azonban a szeretetre méltó dolgok mellett arra is, ami jó hírű. Hogy jobban megértsük ezt a kifejezést, ahhoz egy irodalmi szakszóhoz kell fordulnunk. Az irodalomban használják az eufémizmus kifejezést, ami azt jelenti, hogy valamit szép szavakkal írunk le, közben pedig nem szép dologról van szó. Eufémizmus az, amikor a buta szó helyett azt mondjuk, hogy az értelem nem ragyog benne, vagy a csúnya helyett azt mondjuk, hogy nem éppen tündöklő szépség. Az itt szereplő jó hírű kifejezés valami hasonlót jelent.

Csak hogy van egy óriási különbség az irodalmi kifejezésmódhoz képest. Amikor arra törekszünk a másikkal kapcsolatban, ami jó hírű, akkor ez azt jelenti, hogy a rossz jelentésű szavaktól tartózkodom. Nem mondom a másik emberről semmit, ami negatív színben tüntetné fel, még pozitív tartalmú szavak segítségével sem. Sőt, sokkal nehezebb az, amit itt a Biblia kér. Csak jóindulatú, dicsérő szót mondom a másiktól.

Ahhoz, hogy megértsük, ez mennyire nehéz, egy már ismerős történethez fordulunk. Egy alkalommal Szókratészhoz, a bölcshez futva érkezett egy nagyon izgatott ember. Figyelj csak ide, Szókratész, el kell neked mesélnem, hogy a barátod... - Állj! — szakította félbe a bölcs. — Megszűrte a három szűrőn azt, amit mondani akarsz? - Három szűrőn? — kérdezte az ember elképedve. - Igen barátom, három szűrőn. Nézzük csak meg, hogy amit mondani akarsz, nem akad-e fenn valamelyiken a három közül. Az első szűrő az igazság. Megvizsgáltad-e mindazt, amit mondani akarsz, hogy igaz-e? - Nem, de elmesélték nekem... - Vagy úgy! De biztosan megszűrte a második szűrővel, a jóság szűrőjével. Ha nem is bizonyult igaznak, legalább jó dolog az, amit el akarsz nekem mesélni? Elbizonytalanodva válaszolta az ember: - Nem, éppen ellenkezőleg... - Hm - állította a bölcs, akkor vegyük elő a harmadik szűrőt, és tegyük fel a kérdést, hogy szükséges-e elmesélned nekem azt, ami így felizgatott. - Szükségesnek éppen nem szükséges, csak... - Nos, — nevette el magát a bölcs — ha az, amit mondani szeretnél, se nem igaz, se nem jó, se nem szükséges, akkor ne is törődjünk vele. Ne terheld vele önmagadat és engem se! Vajon mi hányszor mesélünk el másokról olyat, ami nem igaz, nem jó, és nem hasznos? Nekünk arra kell törekednünk, ami jó hírű, vagyis, ami a másik jó hírét kelti.

Kedves Testvéreim! Nekünk sincsen semmi más esélyünk arra, hogy eljussunk az adventi békességhez, csak az, hogyha törekszünk arra, amit a Mindenható Pál apostolon keresztül a szívünkre helyezett. Figyeljünk oda különösen is arra, hogy ami szeretetre méltó, és ami jó hírű, azt erősítsük meg magunkban. Ha ezt tesszük, akkor megvalósul a folytatás is, amit így írt le az apostol: „Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok, (...) azt tegyétek, és veletek lesz a békesség Istene”. (Fil. 4.9)

Amen!

Záró ének: 305. dicséret mind a 4 verse